

Їхні подвиги відзначено орденами. Посмертно...

Ми продовжуємо розповідати про працівників міліції та військовослужбовців Національної гвардії України, які поклали життя під час антитерористичної операції на теренах Донбасу й посмертно відзначені державними нагородами.

Указом Президента України від 14 листопада 2014 р. військовослужбовець миколаївської військової частини Південного оперативного територіального об'єднання Національної гвардії України солдат Юрій Смирнов нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Він загинув у день, коли незалежна Україна відзначала свій 23-й день народження. Син кадрового військовослужбовця, випускник миколаївського Вищого професійного училища суднобудування, навесні 2014-го, одразу після оголошення часткової мобілізації, Юрій Миколайович, не чекаючи повістки, пішов до військового комісаріату, зголосився добровольцем, відтак був мобілізований і призначений до лав військової частини НГУ.

33-річний Юрій вирізнявся по-

між товаришів знанням військової справи – він активно здобував нові навички, цікавився усім довкола. Згодом солдат Смирнов одним із перших погодився вирушити в район антитерористичної операції. Побратими розповідають про нього: «Він і чути нічого не хотів про небезпеку, казав, що має бути там, на передовій, особисто захищати Батьківщину...». «Він був доброю людиною. Ніколи не відмовляв у допомозі, готовий був знехтувати собою, але товаришами – ніколи, для них Юра ладен був віддати останнє...». За вміння орієнтуватися на місцевості, витривалість у довгих пе-

реходах та за те, що він першим зголошувався йти в розвідку, Юрій Миколайович отримав у підрозділі прізвисько «Сталкер».

Коли 24 серпня 2014-го поблизу населеного пункту Войковський Донецької області колона Національної гвардії, що рухалася до місця виконання службово-бойового завдання, потрапила в

засідку бойовиків-сепаратистів, Юрій, миттєво прийнявши рішення, зайняв позицію та відкрив вогонь по ворогу, чим прикрив перегрупування підрозділу. Сили противника переважали вдвічі, але військовослужбовці до останньої миті продовжували стримувати ворога і, зрештою, відбили напад.

Під час бою Юрій загинув. Через щільний обстріл побратимам не вдалося його забрати – лише згодом, за допомогою волонтерів, на місці бою вдалося відшукати його обгоріле тіло...

Солдата Смирнова з військовими почесними поховали на Мішківському кладовищі рідного Миколаєва, в останню путь відважного патріота разом з його батьками провели друзі, колеги, однополчани-гвардійці.

В училищі, де він навчався, планують встановити пам'ятну дошку на честь полеглого героя.

Указом Президента України від 27 листопада 2014 р. резервіст батальйону спеціального призначення «Донбас» військової частини Північного оперативного територіального об'єднання Національної гвардії України старший водій солдат резерву Максим Прокуратов нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

ському напрямку. «Дуже спокійна, виважена, порядна людина...» – таким він запам'ятовувався друзям-самооборонівцям». Потім,

розуміючи, що доля країни вирішується не лише в Запоріжжі, Максим Борисович став до лав резервістів батальйону «Донбас», обійнявши посаду в автомобільному відділенні взводу матеріально-технічного забезпечення та отримавши позивний «Мега».

Під час запеклих боїв за Іловайськ унаслідок ворожих обстрілів у підрозділі вціліла лише одна вантажівка – солдат резерву Прокуратова. Протягом кількох днів на своєму «Уралі» безстрашний водій за кілька десятків кілометрів, прориваючись ґрунтовими шляхами під вогнем

противника, доставляв на передову, для своїх однополчан, життєво необхідні вантажі: боеприпаси та харчування. І щоразу, коли він повертався до побратимів з чергового небезпечного рейсу, вони бачили на його обличчі

життєрадісну усмішку, що свідчила про зневагу до ворога – мовляв, хоч як у нього стрілятимуть, він все одно зуміє проскокити!

На жаль, його везіння вичерпалося 26 серпня в Іловайську, вже коли замкнулося оточення навколо міста – життя Меги обірвав вибух ворожої міни... Менш ніж за місяць до того, 30 липня, Максим Борисович відзначив 37-річчя.

Земляки-«самооборонівці» зуміли розшукати його тіло в моргу міста Волновахи й повернути солдата додому. Його проводжали в останню путь від майданчика перед будівлею Запорізької облдержадміністрації, де розташовано штаб «Самооборони». Після траурного мітингу, у якому разом із рідними та близькими, друзями та бойовими побратимами взяли участь керівники області й міста, чимало простих городян, хоробрий воїн знайшов вічний спочинок на Правобережному кладовищі Запоріжжя.

Підготували **Євген АРЕНДАРЕНКО**, Одеська обл., та **Сергій КОВАЛЕНКО**, «З»

Максим виріс у багатодітній родині. Коли в чотирирічному віці він втратив батька, ненька, Юлія Семенівна, сама виховувала його з братом та трьома сестрами. Хоч як було складно хлопцю торувати життєвий шлях – на ньому чимало здобутків. Приміром, Максим став високопрофесійним водієм, у посвідченні якого були «відкриті» всі категорії.

Ще у квітні, прагнучи захищати рідне місто, він записався до запорізької «Самооборони», протягом майже двох місяців чергував на блокпосту на нікополь-